

26-01-2018

প্ৰাত: মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“প্ৰিয় সন্তানসকল - তোমালোক মুকুতা আহৰণ কৰা হংস হোৱা, তোমালোকৰ হৈছে হংসমণ্ডলী, তোমালোক ভাগ্যশালী তৰা হোৱা, কিয়নো স্বয়ং জ্ঞান সূৰ্য পিতাই সন্মুখত বহি তোমালোকক পঢ়াই আছে”

*প্ৰশ্ন:- পিতাই সকলো সন্তানক এনেকুৱা কি জ্ঞানৰ ৰশ্মি দিছে যাৰ দ্বাৰা পুৰুষাৰ্থ তীব্ৰ হৈ গ’ল?

*উত্তৰ:- পিতাই জ্ঞান দিছে, সন্তানসকল এতিয়া এই নাটকৰ যৱনিকাৰ সময়, তোমালোক নতুন দুনিয়ালৈ যাব লাগিব। এনেকুৱা নহয় যে যি পাবলগীয়া আছে তাকেই পাম। প্ৰথমে হৈছে পুৰুষাৰ্থ। নিজে পৱিত্ৰ হৈ আনক পৱিত্ৰ কৰি গঢ়ি তোলা, এইটো হৈছে বহুত ডাঙৰ সেৱা। এই জ্ঞানৰ ৰশ্মি পোৱাৰ লগে লগে তোমালোক সন্তানসকলৰ পুৰুষাৰ্থ তীব্ৰ হৈ গ’ল।

*গীত:- আপুনি প্ৰেমৰ সাগৰ...

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে জানে যে প্ৰেমৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই সন্মুখত বহি আমাক শিক্ষা দি আছে। কিমান ভাগ্যশালী তৰা হোৱা, যাক স্বয়ং জ্ঞানসূৰ্য পিতাই সন্মুখত পঢ়াই আছে। যি বগলী মণ্ডলী আছিল, সেয়া হংসমণ্ডলী হৈ গ’ল। মুকুতা আহৰণ কৰাত লাগি গ’ল। এই ভাই-ভনীসকল হৈছে হংস, ইয়াক হংসমণ্ডলী বুলিও কোৱা হয়। কল্পৰ আগৰসকলেই এই সময়ত, এই জন্মত ইজনে সিজনক চিনি পায়। আত্মিক পাৰলৌকিক মাতা-পিতা আৰু ভাই-ভনীসকলে পৰস্পৰে ইজনে সিজনক চিনি পায়। মনত আছেনে ৫ হাজাৰ বছৰ আগতেও আমি পৰস্পৰে এই নাম-ৰূপৰেই লগ পাইছিলো? এনেকৈ তোমালোকে এতিয়াহে ক’ব পাৰা, পুনৰ কেতিয়াও কোনো জন্মতে এনেকৈ ক’ব নোৱাৰিবা। যিসকল ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হয়, তেওঁলোকেহে ইজনে সিজনক চিনি পাব। বাবা আপুনিও সেইজনেই হোৱা, আমি আপোনাৰ সন্তানসকলো সেইসকলেই হওঁ, আমি ভাই-ভনীসকলে পুনৰ নিজৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰীত্ব (সত্যযুগী ৰাজ্য-ভাগ্য) লওঁ। এতিয়া পিতা আৰু সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছে, পিছত এই নাম-ৰূপ আদি সকলো সলনি হৈ যাব। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণে এনেকৈ ক’ব নেকি যে আমি সেই কল্পৰ আগৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হওঁ বা প্ৰজাসকলে ক’ব নেকি যে এওঁলোক সেই কল্পৰ আগৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। নকয়। এয়া কেৱল এতিয়াহে তোমালোক সন্তানসকলে জানা। এই সময়ত তোমালোকে বহুত কথা জানি যোৱা। আগতেতো তোমালোকে একো নাজানিছিল। ময়েই কল্পৰ সংগম যুগত আহি নিজৰ পৰিচয় দিওঁ। এনেকৈ কেৱল বেহদৰ পিতাইহে ক’ব পাৰে। নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশো নিশ্চয় হ’ব লাগিব। এয়া হৈছে নতুন আৰু পুৰণি দুনিয়াৰ সংগমযুগ। এইটো বহুত কল্যাণকাৰী যুগ হয়। সত্যযুগ বা কলিযুগক কল্যাণকাৰী বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকৰ এতিয়াৰ এই জীৱনটো অমূল্য বুলি গায়ন আছে। এইটো জীৱনতেই কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হ’ব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকল ভগৱানৰ সঁচা সহায়ক হোৱা। ঈশ্বৰীয় মুক্তি বাহিনী হোৱা। ঈশ্বৰ আহি তোমালোকক মায়াৰ পৰা মুক্ত কৰে। তোমালোকে জানা যে ঈশ্বৰে বিশেষকৈ আমাক আৰু সাধাৰণ ৰীতিত দুনিয়াক মায়াৰ জালৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া শ্ৰেষ্ঠ বুলি কাক কোৱা হ’ব। যাৰ অভিনয় ভাল হয় তেওঁৰেই নাম হয়। সেইবাবে শ্ৰেষ্ঠতাও পৰমপিতা পৰমাত্মাকে দিয়া যায়। এতিয়া পৃথিৱীত পাপাত্মাবোৰৰ বহুত বোজা আছে। সৰিয়হৰ গুটিৰ দৰে কিমান অজস্ৰ মনুষ্য আছে। পিতাই আহি বোজা নাইকিয়া কৰে। তাতটো কেই লাখ মানহে জনসংখ্যা থাকে, সেয়া চাৰিভাগৰ এভাগো নহয়। সেয়ে এই নাটকখনকো ভালদৰে বুজি পাব লাগিব। পৰমাত্মাক সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা হয়। এয়াও নাটকত তেওঁৰ পাট। পিতাই কয় - ময়ো নাটকত বান্ধ খাই আছে। যেতিয়াই ধৰ্মৰ গ্লানি হয়..... এনেকৈ লিখা আছে। এতিয়া সঁচাকৈয়ে সেই ধৰ্মগ্লানিয়েই ভাৰতত হৈ আছে। মোৰো গ্লানি কৰে,

দেৱতাসকলৰো গ্লানি কৰে, সেইবাবেই বহুত পাপাত্মা হৈ পৰিছে। এয়াও তেওঁলোক হ'বই লাগে (নাটক অনুসাৰে)। সতো, ৰজো, তমো অৱস্থালৈ আহিবই লাগিব। তোমালোকে এই নাটকখনক বুজি পাইছা। বুদ্ধিত চক্ৰ ঘূৰি থাকে। পিতাই আহি জ্ঞানৰ ৰশ্মি দিছেহঁক। এতিয়া এই নাটকখনৰ যৱনিকাৰ সময়। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ নতুন দুনিয়াৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। এনেকুৱা নহয় যে যি পাবলগীয়া আছে সেয়াই পাম। প্ৰথমে হৈছে পুৰুষাৰ্থ। সমস্ত শক্তি পৱিত্ৰতাত আছে। পৱিত্ৰতাৰ মহত্ব আছে। দেৱতাসকল পৱিত্ৰ সেইবাবে অপৱিত্ৰ মনুষ্যই তেওঁলোকৰ আগত শিৰ নত কৰে। সন্যাসীসকলৰ আগতো শিৰ নত কৰে। পৱিত্ৰ হোৱাৰ বাবে মৃত্যুৰ পিছতো তেওঁলোকৰ স্মাৰক বনোৱা হয়। কোনো কোনোৱে ভৌতিক কামো বহুত কৰে। চিকিৎসালয় বা মহাবিদ্যালয় বনাই দিয়ে, সেইবাবে তেওঁলোকৰো নাম ওলায়। সকলোতোকৈ বেছি নাম তেওঁৰ ওলায় যিয়ে আনক পৱিত্ৰ কৰি গঢ়ি তোলে আৰু যিসকল তেওঁৰ সহায়ক হয়। সেই চিৰ পৱিত্ৰ জনৰ লগত যোগ লগোৱাৰ বাবে তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা। যিমানেই তোমালোকে যোগ লগাই যাবা সিমানেই তোমালোক পৱিত্ৰ হৈ গৈ থাকিব। আৰু অন্তিম সময়ত যেনেকুৱা স্থিতি তেনেকুৱা গতি হৈ যাব। পিতাৰ ওচৰলৈ গুচি যাব। তেওঁলোক যাত্ৰাত গ'লে এনেকৈ নাভাৱে যে পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। তথাপিও পৱিত্ৰ হৈ থাকে। ইয়াত পিতাই সকলোকে পৱিত্ৰ কৰে। নাটকখনো বুজিবলৈ কিমান সহজ। বহুত বিষয়ৰ ওপৰত বুজাই থাকে। পুনৰ কয় কেৱল পিতা আৰু সম্পত্তিক মনত পেলোৱা। মৃত্যুৰ সময়ত সকলোৱে ভগৱানৰ স্মৃতি দিয়াই। অচ্ছা, ভগৱানে কি কৰিব? আকৌ কোনোবাই শৰীৰ এৰিলে স্বৰ্গগামী হ'ল বুলি কয়। ইয়াৰ অৰ্থ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত থাকি শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে বৈকুণ্ঠলৈ যাব। তেওঁলোকে পিতাক নাজানে। এইটোও কাৰো বুদ্ধিত নাই যে আমি পিতাক স্মৰণ কৰিলে বৈকুণ্ঠত যাব পাৰিম। তেওঁলোকে মাথোন কয় - পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা। ইংৰাজীত গড্ ফাডাৰ বুলি কোৱা হয়। ইয়াত তোমালোকে কোৱা পৰমপিতা পৰমাত্মা। তেওঁলোকে প্ৰথমে ভগৱান পিছত পিতা বুলি কয়। আমি প্ৰথমে পৰমপিতা পিছত পৰমাত্মা বুলি কওঁ। তেওঁ সকলোৰে পিতা হয়। যদি সকলোৱে পিতা হয়, তেন্তে গড্ ফাডাৰ বুলি ক'ব নোৱাৰি। এই সাধাৰণ কথাটোও বুজি নাপায়। পিতাই তোমালোকক সহজ কৰি বুজাই দিছে। মনুষ্য যেতিয়া দুখী হয় তেতিয়া পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। মনুষ্য হৈছে দেহ অভিমানী আৰু স্মৰণ কৰে আত্মাই, যদি পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী হয় তেন্তে আত্মাই কিয় স্মৰণ কৰে? যদি আত্মাত কোনো লেপ নাই তথাপিও দেহী অথবা আত্মাই কি স্মৰণ কৰে? ভক্তিমৰ্গত আত্মায়ে পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে কিয়নো দুখী হয়। যিমান সুখ পোৱা যায় সিমানেই স্মৰণ কৰিব লাগে।

এয়া হৈছে অধ্যয়ন, লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও স্পষ্ট। ইয়াত অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা নাই। তোমালোকে সকলো ধৰ্মালম্বী লোকক জানা - এই সময়ত সকলো উপস্থিত আছে। এতিয়া পুনৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। কল্প-কল্পই আমি ৰাজ্য লওঁ। যেনেকৈ সেই হৃদৰ খেল পুনৰাবৃত্তি হয় ঠিক তেনেকৈ এয়া হৈছে বেহৃদৰ খেল। আধাকল্প আমাৰ শত্ৰু কোন? ৰাৱণ। আমি কোনো যুদ্ধ কৰি ৰাজ্য নলওঁ। কোনো হিংসাৰ যুদ্ধও নকৰো বা জিকিবৰ বাবে সৈন্যবাহিনী লৈও যুদ্ধ নকৰো। এইখন হৈছে জয়-পৰাজয়ৰ খেল। কিন্তু পৰাজয়ো সুস্বপ্ন জয়ো সুস্বপ্ন। মায়াৰ লগত হাৰি যোৱা অৰ্থাৎ পৰাজয় আৰু মায়াক জিকিব পাৰিলেই জয়। মনুষ্যই 'মায়া'ৰ সলনি 'মন' শব্দটো লগাই দিলে, সেইবাবে ওলোটাই হৈ গ'ল। এই খেলখন নাটকত পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। পিতাই নিজে বহি পৰিচয় দিয়ে। ৰচয়িতাক আৰু কোনো মনুষ্যই নাজানেই, তেন্তে তেওঁৰ পৰিচয় কেনেকৈ দিব। ৰচয়িতা হৈছে এজন পিতা আৰু আমি হৈছো ৰচনা। গতিকে আমি নিশ্চয় ৰাজ্য-ভাগ্য পাব লাগে। মনুষ্যইটো কৈ দিয়ে যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী, সেয়েহে সকলোয়েই ৰচোতা হৈ গ'ল। ৰচনাক আতৰাই দিলে, কিমান পাথৰ বুদ্ধি, দুখী হৈ গ'ল। কেৱল নিজৰ মহিমা কৰে যে আমি বৈষ্ণৱ, অৰ্থাৎ আমি আধা দেৱতা হওঁ। তেওঁলোকে ভাবে যে দেৱতাসকল বৈষ্ণৱ আছিল। বাস্তৱত নিৰামিষহাৰী (vegetarian)ৰ মুখ্য অৰ্থ হৈছে অহিংসা পৰমধৰ্ম। দেৱতাসকলক দৃঢ় বৈষ্ণৱ বুলি কোৱা হয়। এনেয়েটো নিজকে বৈষ্ণৱ বুলি কোৱা বহুত লোক আছে। কিন্তু লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত বৈষ্ণৱ সম্প্ৰদায় পৱিত্ৰও আছিল। এতিয়া সেই বৈষ্ণৱ সম্প্ৰদায়ৰ ৰাজ্য ক'ত আছে? এতিয়া তোমালোক

ব্রাহ্মণ হৈছা, তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী হোৱা যেতিয়া নিশ্চয় ব্ৰহ্মাও থাকিব, সেইকাৰণেইটো নাম ৰখা হৈছে শিৱবংশী প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান। গোৱাও হয় যে শিৱবাবা আহিছিল, তেওঁ ব্ৰাহ্মণ সম্প্ৰদায় ৰচনা কৰিছিল, যি সকল ব্ৰাহ্মণ পিছত দেৱতা হ'ল। এতিয়া তোমালোকে শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা, সেইবাবে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী বুলি কোৱা। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰৰ ওপৰতো বুজাবলৈ ভাল। বিষ্ণুৰেই বিৰাট ৰূপ দেখুওৱা হৈছে। বিষ্ণু আৰু তেওঁৰ ৰাজধানী (সন্তানসকল)য়েই বিৰাট চক্ৰত আছে। এই সকলোবোৰৰ ওপৰত বাবাৰ (ব্ৰহ্মা বাবা) বিচাৰ চলে। তোমালোকেও যদি বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰাৰ অভ্যাস কৰা তেন্তে ৰাতি টোপনি নাহিব। এইবোৰ চিন্তাই চলি থাকিব। ৰাতিপুৱা উঠি কাম-কাজ আদিত লাগি যাবা। কোৱা হয় ৰাতিপুৱাৰ গোঁসাই... তোমালোকেও কাৰোবাক বুজালে তেতিয়া ক'ব – বাহ! এওঁটো আমাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, ভিকলুৰ পৰা ৰাজকুমাৰ বনাবলৈ আহিছে। প্ৰথমে অলৌকিক সেৱা কৰিব লাগে, স্থূল সেৱা পিছত। চখ থাকিব লাগে। বিশেষকৈ মাতাসকলে বহুত ভালদৰে সেৱা কৰিব পাৰে। মাতাসকলক কোনেও উপেক্ষা নকৰে। শাক-পাচলি, শস্য আদিৰ ব্যৱসায়ী, চাকৰ আদি সকলোকে বুজাব লাগে। কোনো যাতে ৰৈ নাযায় যিয়ে পিছত আপত্তি দৰ্শাব। সেৱাত অন্তৰৰ সততা থাকিব লাগিব। পিতাৰ লগত সম্পূৰ্ণ যোগ থাকিব লাগে তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। জাহাজ সামগ্ৰীৰে ভৰপূৰ কৰি বন্দৰত সেয়া বিতৰণ কৰিবলৈ যোৱা। তেনেকুৱা আত্মাই ঘৰত থাকি সুখ নাপাব, সেৱাৰ বাবে দৌৰি থাকিব। এই চিত্ৰবিলাকেও বহুত সহায় কৰে। কিমান স্পষ্ট যে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বিষ্ণুপুৰী প্ৰতিষ্ঠা কৰাই আছে। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞানযজ্ঞ, কৃষ্ণ জ্ঞানযজ্ঞ নহয়। এই ৰুদ্ৰ জ্ঞানযজ্ঞৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হৈছে। কৃষ্ণইতো এই যজ্ঞ ৰচনা কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ ৮৪ জন্ম লওঁতে নাম ৰূপ সলনি হৈ যাব আৰু আন কোনো ৰূপতেই কৃষ্ণ হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰৰ যেতিয়া সময় হ'ব তেতিয়াহে পুনৰাবৃত্তি হ'ব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ভগৱানৰ সচাঁ সহায়ক বা ঈশ্বৰীয় মুক্তি বাহিনী হৈ সকলোকে মায়াৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে। এইটো জীৱনত কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হ'ব লাগে আৰু আনকো তেনেকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে।
- (2) যেনেকৈ বাবাই বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰে তেনেকৈ তোমালোকেও বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। কল্যাণকাৰী হৈ অলৌকিক সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে। আন্তৰিক সততাৰে সেৱা কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** মোৰ ভাৱৰ স্মৃতিৰে মৰম আৰু দয়াৰ দৃষ্টি প্ৰাপ্ত কৰোতা শক্তি সম্পন্ন হোৱা।

যিসকল সন্তানে পিতাক চিনি লৈ অন্তৰেৰে এবাৰো "মোৰ বাবা" বুলি কয় তেতিয়া দয়াৰ সাগৰ বাপদাদাই এনে সন্তানসকলক প্ৰতিদানত পদমণ্ডল সেই আত্মিক মৰমৰে চায়। দয়া আৰু স্নেহৰ দৃষ্টিয়ে তেওঁলোকক সদায় আগবঢ়াই নিয়ে। এই আত্মিক মোৰ ভাৱৰ স্মৃতিয়ে এনেকুৱা সন্তানসকলৰ কাৰণে শক্তি সম্পন্ন কৰাৰ আৰ্শীবাদ হৈ যায়। বাপদাদাই মূখেৰে আৰ্শীবাদ দিয়াৰ আৱশ্যকতা নহয় কিন্তু সূক্ষ্ম স্নেহৰ সংকল্পৰে প্ৰত্যেক সন্তানৰ পালনা হৈ থাকে।

***শ্লোগান:-** যি পিতাৰ মৰমৰ, তেওঁৰ আন কোনো ব্যক্তি বা বৈভৱৰ প্ৰতি মৰম থাকিব নোৱাৰে।

!!ওম্ শান্তি!!
